

תשובה: כפי מה ששמעתי וידוע לי כבר פשט המנהג כמדינתנו כדעת הגאון רבן של ישראל בעל אגרי"מ זצוק"ל שכתב שמי שמתנה בתחילה שאין דעתו להצטרף להיות מן הסועדים בסעודת החתן לא הוקבע עמהם ויכול להסדר ולברך לעצמו, כן דעתו בתשובה (אגרות משה אור"ח ח"א סי' נו). ואף שפלפלו בה הרבה, נחלקלה להלכה ולמעשה, כי מלבד זה אין עצה לפי מה שנוהגים להאריך עד שעה שאין הציבור יכול לעמוד בה. אלא שמה טוב היה אם העוזבים בהקדם היו מצטרפים לכתות של ג' ולומר שהשמחה במעוננו, כי בתוך האוירה של סעודת הנישואין עצמה א"א לומר ערכה כל שמחה (עי' שו"ע אה"ע סי' סב סעי' יג).

ואני ראיתי מי שמיהר לגמור סעודת החתונה שלו ובירכו כולם ברכהמ"ו ושבע ברכות ואח"כ רקדו המרקדים עד שעה מאוחרת בלילה בלי דחק, ולפלא שהרבה יותר נשארו ממה שאצל החתונות "הרגילות", כי מאחר וסר ההכרח חזר הרצון, והרצון הביא את השמחה וקלות הכח והחליפו כח כנשרים ירוצו ולא יעפו.

יט] הגרי"מ אמר שאביו הגרי"ח היה נוהג, שאם התחיל לאכול בסעודת החתונה, היה ממתין עד גמר ברכת המזון, דקיי"ל דכל הנהנה מסעודת חתן ואינו משמחו עובר וכו', ואינו יוצא י"ח בריקוד לחוד, אלא בעיני גי"כ שישותף בברכת החתנים שבסוף הסעודה. [ודלא כמבואר

ובנוגע למה שמזמרין קול חתן וקול כלה זה אינו הפסק. חדא, שאף אם אימר ב' פעמים כמה תיבות אינו הפסק ועוד שיכול להמתין עד שיגמרו זבמה"ג אין השוהי הפסק אף אם ישהה כדי לגמור כולה משום שהשוהי מענינא סמו שהיה מאריך בניגון באמצע הברכה. ועוד שא"צ להמתין כי יכול לומר ביחד עם המזמרים והציבור שומע כולם ביחד כמו נימים נוראים שמזמרים כמה תיבות עמו ביחד ומדקדיקין רק שישמעו הסיוע דידיה.

אבל לע"ד יש עצה קלה דאלו הרוצים שלא תיבות עד גמר הסעודה וי' ברכות יאמרו בפירוש ודם שישבו לאכול שאין מתכוונים להצטרף לקביעות ש שאר המסובין, שאז אף שיושבין בשלחן אחד לא תחייב בזימון. וראיה לזה מרמ"א סי' קצ"ג סעי' וממילא לא יתחייב גם בז' ברכות מאחר דלא ייבו אלא לעשרה ואף אשר ברא לא חייבו אלא שלשה ולכן כיון שלא מתחייב בזימון דעשרה ואף א לשלשה לא מתחייב בהו' ברכות ולא באשר ברא. ש לסמוך ע"ז למעשה לע"ד כשיש לו צורך והכרח נאות מחמת שמאחרין טובא והוא צריך להשכים.

ו. רצוי לבטל את המנהג שבשעת ברכת אשר ברא מפסיקים בקהל את המברך בשירת התיבות אשר ברא ששון וכו' או גול ששון וכו' (עח). כמו כן יש לבטל את המנהג הנהוג בכמה